

og afgørende under Forhandlingerne om Sparekasseloven, men jeg tror rigtignok, at for Bankvæsenets Vedkommende er denne Bestemmelse endnu uheldigere, ja absolut uheldig. I Bankerne er Forholdene jo saa bevægelige og i den Grad internationale, og de foregaar ofte saa pludselig, at det vil være umuligt, forekommer det mig, for et stort, tungt bevægeligt Raad som dette i Tide at træde til og foretage de nødvendige Ændringer. Og ikke alene dette, men et saadant Raad kan jo ikke være i Besiddelse af den nødvendige Sagkundskab. Der kan maaske være enkelte af Medlemmerne, som kender de internationale Pengebevægelser, men man kan ikke gøre Regning paa, at et Flertal i Raadet skal kunne det; altsaa det mangler tilstrækkelig Sagkundskab til at sige, paa hvilket Punkt Renten skal fastsættes. Og det maa da ikke glemmes, at Renten er den regulerende Kraft paa Pengemarkedet, ikke alene her i Landet, men ogsaa paa det internationale Pengemarked, som bestemmer, hvorledes Pengebevægelsen skal foregaa her fra Landet til Udlandet og fra Udlandet tilbage, og det forekommer mig umuligt, at et Raad, bestaaende af 20 Medlemmer, skal kunne fastsætte dette. Jeg anser altsaa denne Bestemmelse for aldeles uheldig, men den kan jo let fjernes, den staar ikke i nødvendig Forbindelse med Loven, og det synes tillige, at de allerfleste er imod den. Det synes endogsaa, at de, som tidligere var for den, maaske endogsaa var Forslagsstillerne til den under en vis Forudsætning, kunde ønske, at Forudsætningen og dermed Bestemmelsen kunde bortfalde. Jeg skal senere komme tilbage til dette Punkt. Jeg mener altsaa, at § 15 skal gaa ud, og jeg tror ikke, det vil volde Vanskeligheder at fjerne den.

Af andre Bestemmelser, hvor jeg tror, man er gaaet for vidt med Hensyn til Regulering, skal jeg nævne § 10. Ifølge denne skal en Bankbestyrelse, naar det viser sig, at Halvdelen af Bankens Aktiekapital og Reservefond er gaaet tabt, melde sig til Likvidation og Konkurs. Det forekommer mig, at dette vilde være meget uheldigt. Der kunde nævnes adskillige Eksempler paa, at en ellers solid Bank ved en pludselig Konjunkturedgang har tabt mere end Halvdelen af sin Aktiekapital, og Erfaringen har dog vist, at naar Forholdene har bedret sig og Banken faar Tid, kan den atter meget vel komme i Orden og blive fuldkommen god. Det vilde være i høj Grad uheldigt, om

en saadan Bank skulde tvinges til at melde sig konkurs. Man vil maaske sige: Men Handelsministeriet har Ret til i saadanne Tilfælde at lade Naade gaa for Ret og tillade Banken at blive ved. Den højtærede Handelsminister vil dog sikkert indrømme mig, at denne Bestemmelse ikke vil blive til megen Nytte, thi selv om Ministeriet er nok saa diskret, kan det ikke undgaas, at det kommer ud, at denne Bank har maattet bede om Naade, og at det alernaadigst er tilstaaet den at fortsætte. Naar noget saadant kommer frem, er Bankens Fremtid og Kredit kompromitteret. Dertil kommer en anden Ting, som gør Bestemmelsen endnu værre, nemlig at Bestemmelsen kun kan komme til at gælde for de Banker, som har en samvittighedsfuld Bestyrelse. Saa snart en Bankbestyrelse ikke har en meget streng Samvittighed, kan den altid slippe ud over denne Paragraf ved Hjælp af § 6, thi efter § 6 skal Bankens Aktiver, det vil sige ikke de paa Københavns Børs noterede Papirer, men de øvrige, fastsættes til den Værdi, som Bestyrelsen mener at kunne tillægge dem. Nu er det klart, at en Bankbestyrelse altid vil mene eller i alt Fald altid vil sige, at dens Status er god. Jeg behøver blot at minde den højtærede Minister om den Tid, da vi sad i Bankkomiteen sammen, da var det saaledes, at visse Banker, umiddelbart inden det viste sig, at de var fuldkommen raadne, udgav Regnskaber, ifølge hvilke de ikke alene havde hele Aktiekapitalen, men endogsaa et Overskud i Behold. I alt Fald var de to af Bankerne i fuldkommen god Tro, og der var dygtige Folk imellem, og baade Direktionen og Revisorerne mente, at alt var i Orden. De vilde altsaa ikke rammes af Bestemmelsen, det er klart. Hvad vil det sige: en formentlig Værdi af en Ejendom, en Forretning o. s. v., kan det statueres, om det, at man sender Millioner til Rusland, vil give Udbytte eller ikke? Derfor tror jeg, at denne Bestemmelse kun vil ramme de meget samvittighedsfulde, de ængsteligt samvittighedsfulde Bankbestyrelser, men dem, overfor hvilke der er Grund til at gribe ind, som er mere lakse, mere optimistiske, dem, som virkelig har noget at skjule, vil Bestemmelsen aldeles ikke ramme. Jeg tror derfor, at denne Paragraf burde helt omordnes. Der ligger en sund Tanke til Grund for den, nemlig denne, at det kan træffe og ofte vil træffe, at en Bank, som har tabt mange Penge, siger: Nu gælder det netop om at klemme paa, vi skal blive ved for at indtjene Tabet. Og Følgen bliver, at Tabet bliver større